

Centrale Raad van Beroep

Het recht is geen woud
maar je kunt er wel in verdwalen
als je de weg niet kent
lijken alle bomen hetzelfde blad te hebben

we spreken het en maken het
beschermen het, schaven het
we ontdekken elke dag opnieuw
de ringen van de wet, tellen de nerven onder zijn schors
voelen hoe het schuurt onder onze vingers

er liggen vragen
als stenen op een pad
als vallende veren of munten in een wensput
een vraag als vuur in een kurkdroog bos

het is een brandweerman zonder verzekering
een moeder die met haar kind wil blijven
wonen bij de school
de student die zorgt voor zijn oma
een man die niet meer kan lopen

mensen die verdwalen zoeken niet alleen de weg
maar ook naar iemand die hen hoort

leg de taal neer als witte kiezels in het recht
antwoorden die groeien tot nieuwe paden

zie wat er opkomt in de berm
wat zich nestelt in de ruimtes

de holtes die tussen vragen liggen, waar mensen kunnen schuilen

Hanneke van Eijken

Gedicht ter ere van 120 jaar Centrale Raad van Beroep